

at forslaget tog sigte på at sælge de amerikanske overskudsvarer, og at hjælp til de underudviklede lande måtte bestå i at forsyne dem med midler til at ophjælpe deres eget landbrug i form af frø, kunstgødning, traktorer, og at sende landbrugseksperter til sådanne lande. *Den indiske premierminister Nehru* støttede fuldt ud forslaget og udtalte, at sådanne levnedsmiddelprogrammer ikke var det samme som bistand til teknisk udvikling. Hjælpen betød simpelt hen, at mennesker, som ellers ville dø, kunne redde livet.

Fra producentside kom især følgende tre synspunkter til orde: (1) der måtte skelnes mellem lagre til handelsbrug, når de var fremstillet under normale konkurrencebetingelser, og overskudslagre, der fremkom som

følge af protektionisme i landbruget, (2) de råstofproducerende landes markeder måtte sikres, og (3) produktionen for hjemmemarkedet i modtagerlandene måtte beskyttes og opmuntres. Bl. a. Australien og New Zealand udtalte sig efter disse linjer, men gav i øvrigt tilslutning til forslaget idé.

Debatten endte med, at generalforsamlingen vedtog en resolution, hvori FNs generalsekretær opfordres til i samarbejde med FAOs generaldirektør at træffe hurtige foranstaltninger til at få stillet levnedsmidler fra overskudslagre til rådighed for lande, der har behov derfor, og på betingelser, der kan godkendes af alle parter. Generalsekretæren skal aflægge beretning om det videre arbejde med projektet til Det økonomiske og sociale Råds møde i sommeren 1961.

VIII. Sociale, kulturelle og humanitære spørgsmål.

1. Flygtningehjælp.

(Dagsordenens punkt 33).

(a) Drøftelserne i tredje udvalg vedrørende beretningen fra FNs højkommissær for flygtninge indledtes med, at højkommissæren, Auguste R. Lindt, i en tale gennemgik beretningen. Derefter åbnedes generaldebatten, under hvilken Sverige som det eneste nordiske land fremkom med et kort indlæg, i hvilket fremhævedes Sveriges bistand til handicappede flygtninge, samt det i Sigtuna i april-maj 1960 afholdte seminar vedrørende de sociale og økonomiske problemer i forbindelse med flygtninges integration.

I sin tale oplyste højkommissæren, at højkommissariatets hovedopgave var den internationale beskyttelse af flygtninge og ydelse af hjælp, hvor det var nødvendigt.

Vigtig var en overenskomst mellem højkommissariatet og Forbundsrepublikken Tyskland vedrørende flygtninge. Ved denne overenskomst af 5. oktober 1960 stillede Vesttyskland 10,7 mill. \$ til rådighed for en fond til hjælp for sådanne flygtninge, som havde lidt overlast på legeme og helbred under nazismens forfølgelse, hvorved de ligestilledes med personer, der fik erstatning for forfølgelse af racemæssige eller politiske grunde.

I 1960 var der stadig 870 000 flygtninge, som havde brug for effektiv retsbeskyttelse; medens ophobningen af flygtninge i et enkelt land, som efter den ungarske revolte ikke mere var noget egentligt problem i Europa, bestod ophobningsproblemet stadig i Nordafrika, hvor mere end 200 000 flygtninge fra Algerie levede i Marokko og Tunis. I samarbejde med Det internationale Røde Kors havde højkommissariatet iværksat sociale foranstaltninger til fordel for dem. Antallet af ikke-bosatte flygtninge ville i slutningen af 1960 dale til 75 000, og antallet af flygtninge i flygtningelejre ville dale til 13 800 personer. Flygtningeproblemet var nu væsentligst ikke-europæisk.

Under behandlingen af beretningen blev tre resolutioner vedtaget. Danmark var medforlagsstiller til de to første, hvoraf den ene indeholdt en påskønnelse af højkommissærens indsats og blev vedtaget med akklamation, medens den anden, en resolution om højkommissærens beretning, blev vedtaget med 65 stemmer for og ingen imod, medens 12 lande, deriblandt Sovjetblokken, afholdt sig fra at stemme. Heri opfordredes til fortsat opmærksomhed om flygtningespørgsmålet.

En resolution om de algerske flygtninge i Marokko og Tunis gik ud på, at højkom-